

MÜLLER, CHR. MICH.

**Liigtale ved sal. Frue Majorinde Hedevig
Rebecca Pflueg fød Rasch hendes Grav i
Kongens Lyngbye Kirke i Sielland**

1786

Tillykke med din eBog

Du har modtaget en eBog via **Det Kongelige Biblioteks EOD-service**.

Vi håber, du vil finde den både nyttig og let at anvende. eBogen er leveret til dig som en søgbar PDF-fil, og det giver dig nogle særlige anvendelses-muligheder.

Hvordan du bruger eBogen

Læse på din skærm

Du kan åbne og læse eBogen via din almindelige PDF-reader, der ligeledes giver dig mulighed for at bladere mellem siderne og zoome i teksten.

Udskrive på din printer

Du kan skrive hele – eller enkelte sider af - eBogen ud på din egen printer.

Gemme på din computer

Du kan let gemme eBogen på din private computer, USB-nøgle eller diskette.

Søge tekst

Du kan søge efter ord, dele af ord eller hele sætninger, i eBogen ved at bruge PDF-Reader'ens indbyggede søgefacilitet. Denne finder du ved at klikke på ikonet "Search" , eller trykke på tastaturknapperne [Ctrl+f].

Kopiere og genbruge tekst

Du kan kopiere tekst fra eBogen ved at klikke på ikonet "Select toolbar" , indramme den tekst, du ønsker kopieret og trykke på tastaturknapperne [Ctrl+c]. Du indsætter teksten, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

Kopiere og genbruge billeder

Du kan kopiere billeder fra eBogen ved at klikke på ikonet "Snapshot Tool" og indramme billedet, du ønsker kopieret. Du indsætter billedet, hvor du ønsker det, ved at klikke [Ctrl+v].

Betingelser for brug

Bruger du eBøger fra Det Kongelige Biblioteks EOD-service accepterer du samtidig de betingelser, der knytter sig til brugen af disse pdf-filer. Den vigtigste af disse betingelser er, at du kun må anvende eBøgerne til personlig ikke-kommerciel brug.

Læs alle betingelserne på <http://books2ebooks.eu/odm/html/kb/da/agb.html>

Ligtale

ved

salig Frue Majorinde

Hedevig Rebecca Pflueg

fød Rasch

hendes Grav

i Kongens-Lyngbye Kirke i Sieland

holden den 2den Februarii 1786

af Sognepræsten

Hr. Christian Michael Müller.

Odense,

Trykt i Jversens Bogtrykkerie

1786.

21111111

180

1801 1802 1803

1804 1805 1806

1807 1808

1809 1810

1811 1812 1813

1814 1815 1816

1817 1818

1819 1820 1821

1822

B Ø N.

" Hellige og retfærdige Gud ! hvis Veie og
" Færelser med os ofte ere forborgne og ubegri-
" belige ; ved en rar Venindes saa uventede
" Dødsfald har du atter lært os , hvor flygtig og
" forgængelig det menneskelige Liv , tilligemed
" al jordisk Haab og Glæde er. O ! lær du os
" selv , endog her , at tilbede dit naadige Forsyn
" og at være veltilfreds med dine forborgne Fæ-
" relser , hvormegret de end saare og nedtrykke
" os. Du er dog den alvise og retfærdige Gud ,
" der veed bedre end vi ; hvad der tjener os , og
" ikke kan giøre andet end hvad Ret er. Styrk
" os i denne Overbeviisning , og lad den blive til
" Trøst og Beroeligelse , og til megen salig For-
" deel for vore Hjærter. "

Saa vare Herrens Tanker ikke som vore Tan-
ker ; saa var vor Suk og Bøn , vor
Groad og vor Klage omsonst. Saa bleve de
mørke Skyer , der trak op over det kierefte Huus ,
til et heftigt Uveir , der slog Slag i Slag og sæd-
te dets sterke Ziir og Stytte. Al ! en From er

borte, og de Troefastes Tal er formindsket iblandt Menneskens Vern. Ja, en from, en troefast Siel er borte, for evig borte fra denne uskionsomme Jord, hvor Dyd og Retsfæffenhed saa ofte misliendes og bliver ubelønnet. En for alle næsten uundgaelig, og især paa nogen Tid dræbende Sygdom bestormede, for at nedbrøde Legemet paa en Skian iblandt sit Kien, dobbelt Skien, fordi en ædel og ved Raaden helliget Siel beboede det, og gjorde hende imedens hun vandrede blandt Dødelige, til den kjerligste Egtemage, den elskte Moder, den aarvaagneste Huusmoder, den troefaste Veninde, til sin bedagede Moders, fromme Sødskendes, ja til sin ganske ædle Slægts Glæde; agtet og elsket, høit agtet og elsket af Høie og Lave, af Rige og Fattige, af alle dem der kiendte hendes Værd, og for dem der satte sin største Ære i at vandre værdelig efter Jesu Evangelium, og stedse var i Arbeide med at opfylde sine Pligter baade imod Gud og Næsten. Taler jeg Usandhed, eller er der mindste Smiger paa mine Læber, naar jeg siger, at saa var, saa viiste sig den i Livet Høiædle og Velbaarne, nu i Herren hensovede og salige Frue, Hedevis Rebecca Plueg, hvis affieledte Legeme nu har indtaget sit Hvilested. O, dersom Liigtale nogentid kunde og burde være Lovtale, saa var der vist ved denne Grav en rig Anledning dertil; men hun er vist opheiet over al menneskelig Roes, hvilken dog og bestandig vil følge hendes Minde her paa Jorden.

Net

Nei Trøst og Beroeligelse vil jeg søge at indgyde i
 mit og alle deres Hjerter, som ere dybt saarede ved
 hendes Bortgang. — Andelig Fordeel og Styr-
 ke vil vi hente ved denne Oprigtiges Grav, der
 selv vandt meest da vi tabte hende og hendes Død
 opfyldte vore Hjerter med Sorg og Bedrøvelse —
 Men vor Kummer skal blive ædel Tilfredshed, og
 vore Taarer som den blide Regn, der medbringer
 Belsignelse, naar vi, ved denne sørgelige An-
 ledning, vil overveie og dybtindtrykke disse Da-
 vids Ord paa vore Hjerter:

Din Retsfærdighed, o Gud! strækker sig
 til det Høie, du som har gjort store Ting,
 Gud! Hvo er som du? Du lader mig see,
 erfare megen Angst, og gjør mig levende
 igien, og henter mig op igien af Jordens
 Afgrunde, du gjør mig meget stor og trø-
 ster mig trindt omkring.

Ordene læse vi i den 71de Davids Psalme,
 19, 20 og 21 Vers. De indeholde en Guds
 Tilbedelse, endog der, hvor hans Førelser
 med os ere forborgne, og for os Dødelige,
 høist ubehagelige og sørgelige. — Denne
 Guds Tilbedelse, endog i Sorgens og Ang-
 sters Mørke, grunder sig paa tvende Overbe-
 viisninger:

- 1) At Gud er høist retsfærdig, handler viselig
 og ret, hvor vi endog ikke kan forstaae og
 begribe det.

- 2) At alle Dnnkelheder i vor Herres Førelser omsider opklare sig til vort sande Vel og Guds Forherligelse.

Din Retfærdighed, o Gud! strækker sig til det Høie. Saa udtrykker David, der taler af Erfaring, den Sandhed som skal opmunstre os til Guds Tilbedelse, endog i hans meest forborgne og uventede Førelser med os; denne dyrebare og beroeligende Sandhed, at alle Herrens Veie og Førelser med os, denne dyrebare og beroeligende Sandhed, at alle Herrens Veie og Førelser ere luttet Godhed og Sandhed, idel Kierlighed og Naade, omendstkiønt vore Indsigter ikke formaae at opdage sammes Aarsag, Hensigt og Nytte. — Aldrig synes Guds Veie og Førelser mere ubegribelige, end naar han lader dem, som hannem elske, vederfare mange Lidelser og stor Angst, end naar han fører sine Benner som i Dybet af Jammer og Elendighed. Skulle man ikke tænke, at de som have valgt Herren til deres Deel, og have den Almægtige til Ven, fordi de vandre efter hans gode, velbehagelige og fuldkomne Villie, skulde man ikke tænke, at de maatte være sikre for alle Trængsler og nyde en uafbrudt Lyksalighed? Skulde man ikke troe, at den Gud som er idel Kierlighed, ikke kunde bevise sig haard imod dem, som ere efter hans Hierte, og hvis Hoved Ønske er kun at behage ham? — Og dog slaae alle disse Forventninger saa ofte feil — ogsaa den

Ret-

Retfærdige vedersfares mange onde Ting — og saa den Gudsfrægtige see vi i megen stor Angst; men naar en pinefuld Sygdom fængsler i lang Tid den Dydige og Fromme til Leiet, naar hun ligger der saaret fra Hovedissen til Fodsaalen, naar hun giennembores af Smerter, vrier sig som en Dorn og veed ikke hvor hun skal finde Lise — naar Døden omsider river hende ud fra den retskaffenste Mands, de elskværdigste Børns, og saa mange oprigtige Venners Favn, der alle forenede omsonst bestorme Himmelen med Sukke og Bønner om deres Elsktes Helbredelse og Liv, synes det ikke da, som Gud har glemt at være naadig, synes det ikke at han handler imod sig selv?

Men, lader os ikke fælde en overtilende og Gud fornærmende Dom; det har sig med vor Forstands Dine, som med vore legemlige Dine; vi maae bevæbne vore Dine saa meget som vi ville, vi maae udstrække vort Syn til de mueligste Grændser, saa rækker det dog ifkun til et vist indskrænket Maal; meget bliver endda dunkelt, ubegribeligt, ja skjult og forborgent for os — Deraf reiser sig det Mangelagtige, det Modsigende, det Haarde, som vi undertiden troe at øine i den Høiestes alvise Indretninger — Dog ere Feilene ikke i disse Indretninger, men blot i vore indskrænkede og svage Indsigter — Nei, Gud handler altid ret, vi allene formaae kun ikke at oversee den vise Orden og Gang der er i den hele Guds Huusholdning; Gud gjer altid store og priselige Ting, endskiønt

vi ikke altid kan overskue dem i deres sande Størhed. Gud er altid den samme store og retfærdige Gud, som ingen er lig, men vi kan ikke altid skue det Lys i hvilket Gud boer, eller indsee hans alvise Regjeringsplan — der ere saa ofte mørke og tykke Skyer i Veien for os — Saa meget Himmelen er høiere end Jorden, saa ere og Herrens Tanker, hans Veie høiere end vore Tanker og Veie. Dog, derfor bestræber jeg mig her at bevise Guds Retfærdighed i alle sine for os skjulte og forborgne Færelser. Jeg taler jo for en Forsamling, som veed, at Gud har Magt at gjøre med sit hvad han vil, og at Herren er retfærdig i alle sine Domme? Jeg taler jo især for saadanne Christne, som selv, i den store og billige Sorg der nedtrykker dem, ikke anklage Herren, ikke dristig spørge — hvad gier du? hvorfor fører du mig saa underlig paa saa mørke Veie og saa trange Stier? men som blive ubevægelige ved den Overbeviisning: Gud din Retfærdighed er hei! hvad du gier er ret og vel gjort; — som ved Fornuft og Aabenbaring ere overbeviste om den Høiestes Guldkommenheder, — og, det som endnu er mere — som ved Troen til Jesum ere bestyrkede i den Sandhed, at han, den Barmhertighedernes fromme Fader, som for vor Skyld ikke sparede sin egen eenbaarne Søn, han kan ikke, umuelig kan han andet end have vort Vel og Lyksalighed for Dine i alt hvad han gier, i alle hans end- og forborgne og skjulte Færelser med os. O! skul-

de en Christen, som føler og skatter Guds Kierlighed i Jesu Christo, skulde han ikke troe at Herren gjør alting vel, endog da, naar det seer meest mørkt og radsomt ud? skulde han ikke give Gud Æren, og sige Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Christi Navn? jo, han er Herren, han gjøre hvad som er ret for hans Gine, Herren gav og Herren tog, og Herrens Navn være lovet! — Men denne Overbeviisning bliver endnu stærkere og mere opheviende, naar vi se Dunstelheder i Guds Førelser, naar de Guds forborgne Tilskikkelse, som truede med Undergang oplære sig til vort sande, vort aandelige Vel og Guds Forherligelse. David vidste det af Erfaring, hvilke Fordelte Herrens forborgne Førelser havde forskaffet ham, derved at Herren havde ladet ham vedersfare megen Angst, og ført ham som i Dnhet af Lidelser, derved havde hans Siel erholdet sin rette Styrke og sande Storhed. Du, o Gud! siger han, lader mig vedersfares megen Angst, og gjør mig levende igien, og henter mig op igien af Jordens Afgrunde; du gjør mig meget stor og trøster mig trindt omkring. En saa herlig Udgang har Guds dunkle, hans forborgne Veie og Førelser, de kan derfor ikke andet end gjøre store Virkninger paa den oplyste, og paa Guds Veie opmerksumme Siel. Saalænge Gud ligesom fører os lige til Maalet, og Veien gaaer efter vort glade Ønske, saa slumrer vor Opmærksomhed; men naar Gud gaaer skjulte Veie med os, naar

vi isteden for de glade og behagelige Egne, som vi ønskede og haabede at ledes udi, tvertimod vor Forventning, og ofte pludselig, føres i stort Mørke og Angsters Dyb, saa opvaagner vor ganske Siel, saa samler den sig, saa opfordrer den sin heile Kundskab og Eftertanke, og bliver begierlig efter Udfaldet; men saa er den og i sin rette Forfatning til at imodtage og bevare hellige, store og velsignede Indtryk; — hvor herlig bliver den ikke da opløst, hvad hellige Følelser og salige Bevægelser fornemmer den ikke da, naar den seer lutter uventede forunderlige Udviklinger, naar den saaer større Indsigt i Guds beundringsværdige Plan, naar den skuer i et klarere Lys Guds vise og magtige Haand, som ikke allene regierer Himael og Jord, Tid og Evighed, men som tillige saa faderlig bestyrer hvert enkelt Menneskes Skiebne. Da bliver Erfaring vor bedste Læremester, da saaer vor Kundskab baade Kraft og Styrke, derfor viser sig saa megen sand Klogskab, saa megen ædel Eilighed i Sielen, saa stor og klippefast Tillid til Gud hos de Christne, som ere prøvede ved Lidelser, som have erfaret megen og stor Angst, saa at det med rette kan siges om dem, at Gud trøster dem som han elsker: Herren den himmelske Fader, siger Paulus, revser os til Nytte, paa det vi skulde blive deelagtige i hans Hellighed. All Nødvælselse, i det den er nærværende, synes ikke at føre til Glæde men til Bedrøvelse; men derefter skal han igien give dem Retfærdigheds fredsommelige Frugt,

Frugt, som ere øvede derudi. Guds forborgne Førelser ere altsaa ligesom det frygtelige Uveir der ved sine heftige Slag ryster Jorden og udbreder Banghed over den, men derhos tillige gjør den frugtbar og velsignet. Hvor stor Årsag have vi da ikke at tilbede Gud i hans forborgne Førelser og skinkte Beie med os; thi da forestaae vore Sieler store og velsignede Forandringer, da blive de store og trøstede trindt omkring.

Det have De erfaret, min Jonathan, min særdeles prøvede og dybsaarede Ven! o, hvor meget er ikke i denne sørgelige Tid foregaaet i Deres Siel! — med hvilke alvorlige og hellige Betragtninger have De ikke da underholdet sig! — hvilke oprigtige Sukke og varme Bønner have de ikke ofret Herren! hvor har De ikke stridet og kæmpet, for at beholde den yndigste Veninde, den frommeste Elskte, som Deres Hierte har været bunden til fra Ungdommen, fordi De vare saa lykkelige at finde denne ædle Siel i Deres ædle Slægt, og som næsten i 22 Aars lykkeligt Ægteskab havde hver Dag udbredet Glæde over Dem og været Dem til Velsignelse. — O! hvor ondt gier det mig ikke for Dem! hvor stor Andeel tager jeg dog ikke i Deres Kummer! og hvor tung er ikke denne nærværende Forretning her for mig! usorglemmelig vil denne dydige Siel stedse være og blive mig og mit Huns — ofte vil en stille Taare nedflyde ved Erindringen og Savnet af hendes behagelige Omgang og sømme Venstabs — Men, dyrebare Ven!

Ben! som længe leve, endog til min Glæde, og for at væde mit Støv med nogle Venfæbs Taare. — Hvilke hellige Erfaringer have De ikke og i disse mørke Dage havt af Guds eiensynlige Bistand, af hans Ords Kraft, og af hans Aands heroeliggende Trøst? Thi var ikke det, hvorledes kunde De da staae saa fast under dette stormende Uveir? Hvilken Kraft holdt og ophviiede Dem? da Deres jordiske Glæde forlod Dem? hvem gjorde Dem stærkere end Naturen, hvis dobbelte Baand bandt Dem til den Elskværdigste, som i den bedste Alder blev revet ud af Deres Arme, da De endnu haabede at hun, som saa gierne vilde, skulde være bleven Deres Alderdoms trofaste og kjerlige Opmuntring og Trøst? O! du tilbedede Herre, som har gjort Dem stor og trøster Dem trindt omkring. Hvor er Deres Attraae og Forlangsel efter hiin bedre Verden ikke nu styrket og forøget! hvilken Høitidelighed hersker ikke i Deres Siel, som ved denne Guds forborgne Tilfikkelse er bleven mere himmelsk-sindet, og som stedse vil lade Dem indhøste større og større Belsignelse for Deres Hierte! Tid efter Tid vil alle disse Dunkelheder, i Guds forborgne Førelser, mere og mere opklares for Dem, og lade Dem, fuld af Tilbedelse udraabe: Gud! din Retfærdighed er høi — Du gjør store Ting, Gud! hvo er dig lig?

Men, hvilken Stemme af den fuldkomneste Tilbedelse hører jeg? — Det er din Stemme salige Frue Hedevig Rebecca Pflueg! Du istemmer med os i renere og høiere Toner: Gud! din Retfærd-

færdighed er høi — Du som haver gjort store Ting, Gud! hvo er som Du? Du haver ladet mig erfare megen Angst, og gjort mig levende igien, og hentet mig op igien af Jordens Afgrund, du haver gjort mig meget og stor, du trøster og glæder mig nu trindt omkring. — Ja, forævigede og herliggjorte Siel! Din Angst, din Smerte og Pine, som for nyelig omspændte og nedboiede dig i Dødeligheds Land, den har forandret sig til evig Glæde og Fryd; — i det en pinefuld Sygdom døde dig, har den gjort dig levende for evig. Du seer nu ikke mere, som vi, i et dunkelt Lys, at Herren i alt handler ret, men du føler det i din Salighed. Du haver overvundet ved Jesum som dig elskte, og trængtigienem til et Liv, mod hvilket alt hvad du her neder tabte, ifkun er Død. Hvad er al Jordens Herlighed imod den Lyksalighed du nu eier, for aldrig at miste den! o hvor herlig er du trøstet for alle dine Smertter! Gud har afstørret al Graad af dine Pine, evig, evig skal ingen Lidelse, Sorg eller Smerte mere nærme sig til dig. O! hvor herlig er du trøstet for de elskede Venner som du her maatte forlade. Du skuer nu den Gud Ansigt til Ansigt, der vil være deres Trøst, Omsorg og Beskyttelse, og du priser dem lykkelige, at de vandre for at lande i samme salige Havn som du. O! hvilken mægtig Bevæggrund til Trøst, Berøieligelse og Herrens Tilbedelse, endog i hans meest forborgne Førelser, endog ved Tabet af de elskte.

elstkværdigste og kiereste Venner, naar vi, med trøstefuld Overbeviisning, kan tænke os dem i en uendelig bedre Tilstand end den i hvilkken de forlode os, naar de ere gangne ind til den himmelske Hvile, som er gjort for Guds Folk, for dem, der baade i funde og Egneds Dage, ved Lydighed og Gudhengivenhed gjorde deres Forberedelser for at naae en salig Eviighed.

Men vil jeg derfor dadle den Bedrøvelse som giennemborer manges Hierte ved den sørgelige Anledning som samler os i Dag i dette Guds Huus — Nei, flyder kun i Taarer ved denne Retskafnes Grav! de ere tilladelige, de ere billige: Jesus, vor store Lærer og himmelske Forgænger, græd selv ved en Lazari Grav. — Det er Rettigheder som Naturen fordrer ved saadanne Personers Skilsmisse som have levet til Betsignelse paa Jorden, som have udmærket sig ved ægte Dyd og Gudsfrugt.

Vor Veninde, hvis usorglemmelige, hvis levende Erindring i Dag saa ofte vil vade vore Dine, var hun ikke et Mønster i den stille Dyd og sande Gudsfrugt, uden Pralerie og Vresyge? Var hendes Hierte ikke helliget Herren, hvilket saa klart fremstråalede i hendes heele Forhold og Wandel, ja endog i hendes sidste piinlige Egned? Viste ikke en uskyldig Yndighed sig i enhver Mine, i ethvert Ord paa hendes Læber? Ledsagede ikke Mildhed, Oprigtighed, Mennefskierlighed og Godgjørenhed alle hendes Trin? Og De, beklagelses-

gelsesværdigste Ven! De havde i hende den smæste og trofaste Medhjælperinde i Livet. — Hun og De, vare ligesom skabte for hverandre. De vare som eet Hierte og een Siel. Med hvilken Kierlig Omhyggelighed forekom hun Deres Nøkker og stræbte at forsøde Dem hver en Bitterhed i Livet. — Hvem der vilde see Mønster paa et vel samlet Par og det lykkeligste Ægteskab, hvor indbyrdes Kierlighed daglig sandt nye Silvert, hvem der vilde kiende de stille huuslige Glæder og den ægteskabelige Lyksalighed i al sin Høide, — Hvem der vilde lære en Moders og en Huusmoders retskafne Forhold, fornuftige og christelige Omgangsmaade med Børn og Tjende, han kunde finde det altsammen her. O! beste Mand! De have giort et saare stort Tab; Ja, hvad have vi ikke alle tabt, saa vidt som hendes Lys kunde rekke? — Dog, vil jeg oprive Saaret i det jeg arbejder paa at læge det? — Nei, De prise Herren ved Deres Taarer og ved en stille Hengivenhed i hans Villie. Naar det elskværdige Billede af Deres uforglemmelige Elskte ofte vil svæve dem for Bine, saa tilbagehold kun ikke Deres Taarer, men forglem da og ikke at tilbede Gud endog i hans forborgene Førelser: Og naar Deres elskværdige Døtre, som have været saa lykkelige, at opnaae deres nu havende Alder, under en sielden, den fortreffeligste Moders Veiledelse, og som ere levende Beviser paa, hvad en værdig og christelig Opdragelse kan gjøre Mennesket til; naar disse fortrinlige Unge, der
ere

ere Dem nu til saa megen Lindring og Trøst, ja Herren give de maae blive Deres Alderdoms Opmuntring og Glæde, naar disse Deres dyrebare Børn, som fiende og skatte rejskasne Forældres Bærd, græde ved Siden af Dem over Tabet af den bedste Moder, da forestille De dem hende i sin Salighed, som var deres Mønster i Livet, som lærte dem de Overbeviisninger som allene indgyde os Trøst og Styrke endog under Guds forborgne Førelser med os; da føre De dem hen til den salige Kilde, hvoraf vore Sieler kan hente en sand Tilfredshed i Angsters og Bedrøvelsens Mørke; da formane De dem stedse som hidindtil, at gaae frem i den værdigste Moders Fodspor, at leve saaledes som hun levede, at lide taalmodig, om det er Guds behagelige Villie, som hun leed, hun, som midt under Snyddommens Hefstighed, endda prisede Gud for hver en overstaaet og tilbagelagt smertefuld Time. Ja vi alle, som ere saarede ved Budskabet om denne fromme Frues Død, og idag med Beemodighed see hendes Jordekjæder; thi hvem som kiendte hendes Værd, kan dog vel see hendes Grav uden med et rørt Hierte og taareblandet Dø? Vi alle, siger jeg, vil hente ved hendes Grav Formaning, Opmuntring, Styrke og salig Fordeel for vore øvrige Levedage. Ikke allene det blotte Dø: Min Siel døe denne Retfærdiges Død, og mit Endeligt worde som hendes, skal opstige hos os — Nei, her ved denne Indiges, denne Frommes Grav vil vi lære, om det ei for

er

er skeet, at alt Kiød er Høe, at alt hvad Jorden eier er foranderligt og forgængeligt; her vil vi ret siige med vore Tanker i det Høie, og bede Gud om Naade til, fornemmelig at tragte efter de Ting som ere her ovenil. Vi vil forlade hendes Grav med den faste Beslutning; at vandre vort Liv for Herren, at leve vore øvrige Levedage (Gud veed hvor mange) i Jesu Christi Guds Søns Troe, og til Velsignelse for dem som omgive os; at leve, for ved vores Død at beklages og begraves som den ædle Frue Pflueg; at vores Deel kan blive som hendes i Frydens Boeliger, naar Sorg og Bedrøvelse udbreder sig over en Venneklok, fordi vi savnes iblandt de Oprigtige paa Jorden.

Ja, salige Frue Hedevig Rebecca Pflueg! Visselig savnes du iblandt de Oprigtige og Troefaste i Landet — O! hvor ofte vil Erindringen og Savnet af dig ikke udbrede Tavshed og Stillehed over vor Vennekreds? Men du som lærte dine Venner saameget i dit Liv, du skal lære dem mere ved din Død; du skal lære os at tilbede Gud i sine forborgne Førelser endog ved din saa uventede Bortgang, ja naar du savnes borte her og der, saa skal vore Sieler opløstes og trostes trindt omkring ved den frydesulde Tanke, at kom-

B

mer

mer du ikke mere herveden til os, saa komme vi, hvo veed hvor snart, bisset op til dig, for i et varigere og fuldkomnere Selskab med dig at tilbede den hellige og retfærdige Gud, som har gjort alting vel, og gjorde det allerbedst, da han for Jesu Skyld antog dig og os, ved en salig Død, som sine Forløste, og oversatte os i sin elskelige Sønns Rige, hvor vi samlede og lovsjungende skulle befiende: Gud! hvo er som du? Du lader os see og erfare megen Angst, og gjør os levende igjen, og henter os op igjen af Jordens Afgrund, du gjør os meget stor og trøster os trindt omkring.

Amen.

Liiaget blev nedsat i Lyngbye Kirke, midt i den store Gang øverst ved Choret. Liigfølget bestod af Major Pflueg, som Enkemand, Obristlieutenant Pflueg, Capitain Pflueg, Hs. Hviarværdighed Hr. Høgh fra Siens tofte, Major Barner, Lieutenant Pflueg, Hr. Justiceraad Preteler og Hr. Pastor Müller.

Insriptionen paa Pladen af Liigkisten, forfattede Enkemanden saaledes:

Det

* *
** *
** *
*

Det store, det vigtige Skridt,

Overgangen

fra Tiden til Evigheden
blev,Al! alt for tidlig for os,
tilbagelagt

den 26de Januarii 1786,

af

den nu salige

Frue Majorinde

Hedevig Rebecca Pflueg

født Rasch,

trettende Dagen efter at have fyldt

Sit

dydefulde Livs 41de Aars Alder

da hun

efter næsten 22 Aars lykkelig

Egteskab

blev bortkaldet

fra en elsket og inderlig rørt Mand,

Major Christian Carl Pflueg

og

tvende vorne, dybtførgende Døttre,

som

savne i hende

den dydigste Egteskalle og bedste Moder.

* *
** *
** *
*

Al! hvor kan Plade, Pen, forklare uden svagt
 Hvad Dydigt, Godt og Stort hos Hende var
 nedlagt?

Hun var sit Kiøns, sin Tids, sit Huses sande
 Smykke,

Meer end min rørte Siel om Hende kan udtrykke.

Al! at min knuste Aand, midt under Sorgens
 Vægt,

Skal sætte Minde om saa kjer, saa nær en
 Slægt,

Men lev, lev evig vel, Du Salige, Du Fromme,
 Vi, Mand og Børn, vi skal omsider til Dig komme.

* * *

Læs mere om projektet på:

www.kb.dk/EOD

www.books2ebooks.eu

Om EOD-projektet

“eBooks on Demand” (EOD) – på dansk “eBøger on Demand” – er et europæisk samarbejdsprojektet, der blev indledt i 2006. Det omfatter 14 national- og universitetsbiblioteker fra hele Europa og finansieringen sker bl.a. via EU.

Projektet har gjort det muligt for brugere af Det Kongelige Bibliotek at bestille ældre bøger som eBøger på nettet via REX. På længere sigt vil brugere på denne måde få adgang til millioner af bøger på nettet fra europæiske biblioteker leveret i digital form som søgbare PDF-filer – såkaldte eBøger.